

Arrest

nr. 232 270 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot vestiging wordt verworpen (bijlage 17).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BRUEL, en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, geniet sinds 11 december 2014 de subsidiaire beschermingsstatus.

Na twee eerdere geweigerde vestigingsaanvragen dient de verzoeker op 8 juli 2019 voor de derde maal een aanvraag in om machtiging tot vestiging in toepassing van artikel 16, §1, van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 september 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie om deze aanvraag om machtiging tot vestiging te verwerpen (bijlage 17).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Gelet op artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De aanvraag om machtiging tot vestiging ingediend op 08.07.2019
door A. M., M.
geboren te Bagdad op (...) 1978
van Irakese nationaliteit,
is verworpen.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *geen overlegging van een kopie van het paspoort, terwijl zijn identiteit niet is vastgesteld: Betrokkene legde een vervallen paspoort voor. Het Iraaks paspoort van de S-serie wordt internationaal niet meer erkend en blijkt bovendien vervallen sinds 25.03.2007 Het paspoort bevat bovendien gegevens die afwijken van de identiteitsgegevens die betrokkene bij zijn asielaanvraag tegenover de Belgische autoriteiten heeft verklaard. Zo staat een andere naam vermeld op het paspoort, namelijk A. M. A.. Betrokkene legt weliswaar een individualiteitsattest voor, waaruit zou moeten blijken dat de identiteiten overeenstemmen, maar dit wordt niet ondersteund door de voorlegging van een geldig paspoort.*
- *aanvraag verworpen om reden van openbare orde:*

Betrokkene werd op 10.12.2018 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 50,00 euro (X 6 = 300,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen) door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen - Afdeling Turnhout voor het bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in beslag genomen voorwerpen door de beslagene, of door andere personen, in diens belang: door de beslagene zelf (meermaals)

Betrokkene werd op 17.01.2019 in beroep veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen Afdeling Turnhout tot een geldboete van 200,00 euro (X 8 = 1.600,00 euro) of (een vervangend rijverbod van 60 dagen) met uitstel voor 3 jaar voor 100,00 euro (X 8 = 800,00 euro), verlies van recht tot sturen voor 3 maanden van alle categorieën met uitstel voor 3 jaar voor 2 maanden met alle examens voor vluchtmisdrijf (herhaling).

Naast deze correctionele veroordelingen werd betrokkene recent een aantal keren veroordeeld voor verkeersovertredingen door de politierechtbank van Turnhout op 01.03.2018, 08.11.2018 en 14.01.2019. De snelle opeenvolging van veroordelingen in 2018 en 2019 tonen aan dat betrokkene de regels van het gastland niet voldoende weet te respecteren en de openbare orde op geregelde tijdstippen en soms zelfs herhaaldelijk schaadt. De aanvraag om machtiging wordt om die reden verworpen.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie “behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet).”

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoeker betoogt in de synthesesamenvatting als volgt:

“a)

Het middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite als in rechte correct zijn.

Terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen, werd aldus geschonden.

b)

Hoewel verzoeker kennis kreeg van de motieven van de beslissingen van verweerder, doch rechtvaardigen deze de bestreden beslissingen niet.

Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

In casu miskent verweerder dit.

De beslissing van 9.09.2019 dient dan ook nietig verklaard te worden overeenkomstig art. 39/2, § 2 Vreemdelingenwet.

c)

-Verzoeker diende alle documenten voor zijn aanvraag tot vestiging in bij de gemeente op 8.07.2019.

De dienst vreemdelingenzaken weigert de beslissing in eerste instantie omdat er geen kopie van zijn paspoort wordt voorgelegd terwijl de identiteit van verzoeker niet is vastgesteld.

Verzoeker zijn volledig naam betreft A. M. A. M. doch bij binnenkomst in België heeft men op zijn verblijfskaart de naam A. M. M. opgenomen als naam in zijn Belgische verblijfskaart met nummer (...).

Zijn paspoort van Irak bevat de naam A. M. A. doch verzoeker bracht een verklaring bij van de ambassade van Irak die stelt dat A. M. A. M., A. M. A. en A. M. M. allen dezelfde persoon betreffen. Ten onrechte wordt hiermee geen rekening gehouden en wijst men af omdat er geen geldig paspoort wordt voorgebracht.

Verzoeker is zoals door verweerder gekend bij beslissing van 11.12.2014 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend zodat het voor hem om onmogelijk is zich op heden te begeven naar Irak ten einde een nieuwe aanvraag voor een paspoort te doen. Op de ambassade ontving verzoeker enkel het overeenstemmingsattest.

Gelet op het gevaar voor zijn leven - hetgeen bevestigd werd bij beslissing van 11.12.2014 gelet op de subsidiaire beschermingsstatus - kan verzoeker zich niet naar Irak begeven om een nieuw paspoort aan te vragen.

Hij bevindt zich in een situatie van overmacht.

Verzoeker legt wel degelijk een paspoort voor doch hetgeen op datum van vandaag vervallen is. Dit samen met het overeenstemmingsattest laten evenwel toe om zijn identiteit vast te stellen.

Concluant beschikt enkel over deze documenten en men kan niet voorbijgaan aan de verklaring van de ambassade.

-Daarnaast weigert DVZ om reden van openbare orde.

Er wordt verwezen naar de voorgaande strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat dit voornamelijk veroordelingen betreffen wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Verzoeker wenst deze zeker niet te minimaliseren doch meent dat er kan geoordeeld worden dat de veroordelingen een machtiging tot vestiging niet in de weg staan.

Ten onrechte stelt het DVZ dat er om deze reden geen machtiging tot vestiging kan worden toegekend."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij genoegzaam op de hoogte is van de juridische en feitelijke motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen. Aangezien de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en wel in die mate dat hij erin is geslaagd om de deugdelijkheid van deze motieven te betwisten, blijkt dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker stelt dat een individuele bestuurshandeling moet steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen, en in de mate dat de verzoeker vervolgens inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de uitdrukkelijke weigeringsmotieven, houdt zijn betoog geen verband met de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, maar wel met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 8 juli 2019 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 16, §1, van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd middels de thans bestreden beslissing geweigerd op grond van artikel 15 van de vreemdelingenwet.

Artikel 15 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en behoudens wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevindt, moet de machtiging tot vestiging verleend worden aan:

1° de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen of diens familieleden op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, voorzover deze, wat de echtgenoot of de partner betreft, samenleeft met die vreemdeling; 2° de vreemdeling die bewijst dat hij gedurende vijf jaar regelmatig en ononderbroken in het Rijk heeft verbleven.

De minister of diens gemachtigde kan controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.”

Uit het bepaalde in artikel 15, eerste lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de machtiging tot vestiging kan worden geweigerd wanneer de vreemdeling die erom verzoekt zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, van de vreemdelingenwet.

Het in artikel 3, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet voorziene geval betreft de vreemdeling die *“geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”*.

Bijgevolg kan de verweerder de machtiging tot vestiging wel degelijk weigeren om redenen van openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“aanvraag verworpen om reden van openbare orde:

Betrokkene werd op 10.12.2018 bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaar en een geldboete van 50,00 euro (X 6 = 300,00 euro) of (een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen) door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen - Afdeling Turnhout voor het bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in beslag genomen voorwerpen door de beslagene, of door andere personen, in diens belang: door de beslagene zelf (meermaals)

Betrokkene werd op 17.01.2019 in beroep veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen - Afdeling Turnhout tot een geldboete van 200,00 euro (X 8 = 1.600,00 euro) of (een vervangend rijverbod van 60 dagen) met uitstel voor 3 jaar voor 100,00 euro (X 8 = 800,00 euro), verlies van recht tot sturen voor 3 maanden van alle categorieën met uitstel voor 3 jaar voor 2 maanden met alle examens voor vluchtmisdrijf (herhaling).

Naast deze correctionele veroordelingen werd betrokkene recent een aantal keren veroordeeld voor verkeersovertredingen door de politierechtbank van Turnhout op 01.03.2018, 08.11.2018 en 14.01.2019. De snelle opeenvolging van veroordelingen in 2018 en 2019 tonen aan dat betrokkene de regels van het gastland niet voldoende weet te respecteren en de openbare orde op geregelde tijdstippen en soms zelfs herhaaldelijk schaadt. De aanvraag om machtiging wordt om die reden verworpen.”

De verzoeker brengt hiertegen in dat het voornamelijk gaat om veroordelingen wegens inbreuken op de verkeerswetgeving. Hij wenst deze veroordelingen niet te minimaliseren, doch meent dat zij de machtiging tot vestiging niet in de weg kunnen staan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat de machtiging tot vestiging wel degelijk kan worden geweigerd om redenen van openbare orde. Bovendien merkt de Raad op dat de verweerder zich geenszins enkel op verkeersinbreuken heeft gesteund, maar tevens, en in de eerste plaats, op een correctionele veroordeling van 10 december 2018 voor het meermaals bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in

beslag genomen voorwerpen door de beslagene zelf, en een andere correctionele veroordeling van 17 januari 2019 voor vluchtmisdrijf waarbij de verzoeker zich in wettelijke staat van herhaling bevond. Daarnaast wordt ook nog melding gemaakt van een aantal recente veroordelingen door de politierechtbank voor verkeersovertreding. Omwille van de snelle opeenvolging van veroordelingen in 2018 en 2019 heeft de verweerder geoordeeld dat de verzoeker de regels van het gastland niet voldoende weet te respecteren en de openbare orde op geregelde tijdstippen en soms herhaaldelijk schaadt. Om deze reden besluit de verweerder om de aanvraag om machtiging tot vestiging te verwerpen. De verzoeker toont *in casu* niet concreet aan dat deze motieven niet deugdelijk zouden zijn.

In de mate dat de verzoeker ongestaafd meent dat de veroordelingen de weigeringsbeslissing niet kunnen schragen, geeft hij met zijn kritiek enkel blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak die anders is dan die van de bevoegde overheid. Deze kritiek nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoeker argumenteert omtrent zijn vervallen paspoort en het individualiteitsattest en waar hij laat gelden dat deze documenten samen toelaten om zijn identiteit vast te stellen, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de redenen van openbare orde het determinerend motief vormen om de machtigingsaanvraag te verwerpen. De verweerder heeft immers uitdrukkelijk aangegeven dat de aanvraag om die reden wordt verworpen. De daaraan voorafgaande vermeldingen betreffende verzoekers identiteitsdocumenten zijn te beschouwen als louter feitelijke vaststellingen, die los staan van de eigenlijke redenen (van openbare orde) die de verweerder uitdrukkelijk naar voor schuift om de aanvraag te weigeren. De feitelijke toelichting omtrent verzoekers identiteitsdocumenten is dan ook te beschouwen als een louter overtollige motivering. Verzoekers kritiek op deze overtollige motivering doet geen afbreuk aan de wettigheid van de determinerende weigeringsgrond, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Voor zover het ontvankelijk is, is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE